

I. kapitola

Jindřiška přejela prstem po zaprášeném parapetu, otevřela okno a nechala čerstvý březnový vzduch proudit do lokálu Karasovic hospody. I když tu posedávalo jen pár posledních hostů, v místnosti bylo k zalknutí.

Ostatně pocit, že se dusí, ji neopouštěl již několik posledních měsíců. Katka odjela do Prahy ještě v létě a Honzu si vzala s sebou. Od té doby se ozvali jen jednou. Ne že by Jindřišce Katčina společnost tolik chyběla, ale potřebovala si promluvit s někým, kdo si prošel tím samým, čím ona.

Jak brzy zjistila, se Štěpánem to nebylo možné. Nadšení pro zkoumání čarovníků ho nadobro opustilo. Dal výpověď

u farmaceutické firmy, pro kterou pracoval, a jeho laboratorní vybavení se nadobro usídlilo v kůlně.

„Je to k ničemu,“ prohlásil tenkrát. „Celá tahle věda a její rádobry objevy – nic to neznamená v porovnání s tím, co jsme zažili, co doopravdy existuje.“

„Ale každé poznání, i to sebenepatrnější, člověku něco přináší,“ namítla.

Mávl rukou. „Nepodstatný maličkosti. Nemá cenu se tím zabývat.“

Nebyla si jistá, zda se jí tahle Štěpánova rezignace líbí.

Našel si místo v místní truhlárně a tvářil se spokojeně. „Tohle má aspoň trochu smysl. Děláš rukama a hned vidíš výsledek – židli, polici.“

„Vážně nevím, jestli by mi to stačilo.“ Zavrtěla hlavou.

Pokrčil rameny, čímž jejich konverzace na toto téma skončila, a Jindřiška osaměla se svými myšlenkami. Když nepomáhala otci v hospodě, toulala se lesem a hledala odpovědi. Bez prstenu však byla příroda podivně tichá. Někdy našla útočiště na místní faře. Suť z poničeného kostela byla dávno odklizená a nyní se na prostranství na kraji obce tyčily jen obvodové zdi se zbytkem zvonice. V porovnání s marností tam venku byla útulná kuchyň farářovy hospodyně jako oáza klidu a útěchy.

„Zapomeň na prsten,“ řekla jí Anna Rezková a přejela vráscitou rukou Jindřišce po zádech. „Ono ti dalo velký dar.“

Jindřiška pohlédla hospodyně do pomněnkově modrých očí a svlékla si triko. Podél páteře se jí táhlo tetování a mizelo za opaskem džín. Zvláštní spirály se vinuly dál po levé noze až ke kotníku.

„Voda je přeci podstata,“ usmála se Anička. Otočila koutkem a pokropila Jindřiščina záda. V okamžiku, kdy první kapky dopadly na pokroucené obrazce, Jindřiškou projela vlna důvěrně známých pocitů.

Od té chvíle se voda opět stala jejím spojencem a neutu-
chajícím zdrojem posilující energie tak, jak tomu bylo u tinifů. Milovala deštivé dny a z prvního sněhu se radovala jako malá. Čím víc však rozuměla stavům vlastního těla, tím prudčeji její duši zaplavoval stesk. Snažila se ho přemoci prací, ale nemělo to valného účinku. Štěpánův odevzdaný postoj jí na optimismu nepřidal, a když starého Karase postihl první záchvat mrtvice, propadla depresi naplno.

Štěpán se jí zpočátku snažil pomoci, ale protože mu nikdy úplně nedokázala vysvětlit, co cítí, své úsilí záhy vzdal. Jako by každý z nich žil na opačném břehu řeky. Viděli na sebe, ale přes proud nepochopení se nemohli slyšet.

„Charimé teder a yakmirlat. Charimé ti ukáže cestu,“ rezonovala jí v uších poslední slova Ono. Ale jak mi ji ukáže? Kde ji najdu? Zoufale se ptala sama sebe.

„Charimé je keř s fialovými květy, který roste ve skalách kolem Kalimé,“ prozradila jí Anička. „Tinifům nepřináší žádný užitek. Spásají ho divoké kozy.“

„Tak proč by o něm Ono mluvilo?“ nevzdávala se Jindřiška naděje.

„To opravdu nevím,“ povzdychla si hospodyně. „Pravdou ale je, že Ono mělo s pozemským světem už jen velmi málo společného.“

Jindřiška si vybavila okamžik, kdy se étericky krásné tělo Ono rozpadlo ve spršku stříbřitých kapiček. Byla na tom

místě u Dolského mlýna od toho dne snad stokrát, ale kromě závějí zdobených nekonečnými řetízky stop lesní zvěře a stromů spících nad zamrzlou Kamenicí nespatriła nic.

Její melancholie nezmizela ani s první jarní oblevou. Voda byla všude – stékala z rampouchů a zbytků sněhu zahříváných ostrým sluncem, bublala v rozvodněných potocích a říčkách, plnila blátivé úvozy a čvachtala v mechu a loňském listí. Jindřiška vnímala její sílu každou buňkou svého těla. Vzpomínala na Kalimé, na tinify, na Kadena. Stýskalo se jí po něm tak moc, až jí to samotnou zaskočilo. Může žena milovat dva muže současně? Sama netušila.

Přemýšlela o tom i té noci, kdy se nad Jetřichovicemi rozeznělo ječení sanitky. S bolestným úlekem vyskočila z postele a jen v noční košili a bačkorách vyběhla z chalupy. Slyšela Štěpána. Držel se těsně za ní a cosi jí říkal, ale nevnímala ho. Vše jí před očima probíhalo v jakémisi podivně zběsilém panoptiku. Rozbředlý sníh zbarvený pouliční lampou do oranžova za zatáčkou u hasičárny opět potemněl a nebyť Štěpánových paží, které jí na poslední chvíli zadržely, sklouzla by z rozmáčené krajnice. Houf lidí mířil k hospodě, odkud v nemilosrdně pravidelných intervalech poblikávalo jasně modré světlo.

Se srdcem až v krku proběhla kolem sanitky. Dveře do lokálu zely dokořán. V kruhu přihlížejících klečeli dva muži v červených stejnokrojích a snažili se oživit bezvládné tělo ležící na zemi. Patřilo jejímu otci. Chtělo se jí křičet, ale nemohla ze sebe vypravit hlásku. Rozhlédla se, jako by hledala někoho, kdo by jí ujistil, že je to jen špatný vtíp.

„Jindřiško, táta...“ řekl vousatý muž v obnošeném kabátu. Aha, hajný Kúrka. Ten by mi přeci řekl pravdu.

„Nic. Exitus,“ pronesl jeden ze zdravotníků a sundal z Karasova obličejce resuscitační masku.

Proč nic nedělají... Jindřiška popošla blíž. Jakási žena v červeném pleteném svetru jí udělala místo.

Proč si balí věci... měli by ho naložit a odvést do nemocnice.

„Zavolám havrany,“ odkašlal si mladík ve špinavých montérkách a vytáhl mobil.

„Počkej.“ Kůrka ho zarazil a kývl bradou na Jindřišku.

Tati, klekla si vedle svého otce a dotkla se rukou jeho bledé tváře, tatínku...

„Nic, pane Kůrko,“ namítla Jindřiška rázně a otočila klíčem v zámku hospody.

Hajný zavrával a zapřel se o futra dveří. Smuteční páska se mu přitom srolovala pod loket a na omšelém zeleném kabátě vypadala jako tlustý neforemný červ. „Ale no tak, holka. Ještě posledního rumíčka na zahřátí,“ naklonil se k ní, „tady venku pěkně táhne.“

Pokrčila nos nechutí a couvla z dosahu Kůrkova alkoholického dechu: „Jděte domů.“

„A co když ti, holubičko, řeknu, že u mlejna vyrostly úplně cizí kytky. Mohly by to bejt ty tvoje.“ Zvedl důležitě ukazováček a odpíchl se od dveří.

Přiskočila v poslední chvíli a chytlá ho, divže se oba nesvalili na zem. Posadila ho na zápraží a pohlédla mu do lišáckých očí. „Pane Kůrko,“ pronesla bez dechu, „jestli máte pravdu...“

„To si piš,“ říhl si a hlava mu spadla na prsa.

Jindřiška ho nechala být a rozeběhla se k lesu. Do soumraku zbývaly necelé dvě hodiny. Ve skalách se stmívalo rychleji, a když se konečně dostala na dohled Kamenice, zapadající slunce barvilo kamenné zdi mlýna do ruda. Klokot vody a večerní ptačí zpěv dodávaly údolí až nadpozemský vzhled, ale Jindřiška to nevnímala. Nedočkavě se propletla mlázím a sklouzla po měkké hlíně na říční břeh.

Okamžitě zatajila dech, neboť mezi řídkými ostrůvky sasanečků rostly nízké plazivé keříky s drobnými lístky a nafialovělými pupeny. Další zatím ještě nezuživé výhonky si razily cestu ke světlu. Cítila, jak jí v očích pálí slzy. Všechny černé myšlenky posledních týdnů se slily do jediného okamžiku a ona se konečně rozplakala úlevou. Zabořila prsty hluboko do vlhké hlíny a opatrně vytáhla jeden z keříků. Pak stáhla z krku černý hedvábný šátek, namočila ho ve vodě a omotala kolem pokroucených kořenů.

„Charimé...“ popotáhla jako dítě a utřela si hřbetem ruky nos. Netušila, jak jí může tahle rostlinka ukázat cestu do Kadenova světa, ale už jen vědomí toho, že drží v rukou něco, co pochází odtamtud, jí dodávalo sílu se vzchopit.

Zpátky spěchala. Kromě nekonečně hlubokého ticha slyšela jen svůj zrychlený dech. Měsíc zářil jako rybí oko a ochotně jí odhaloval pěšinu lesknoucí se noční rosou.